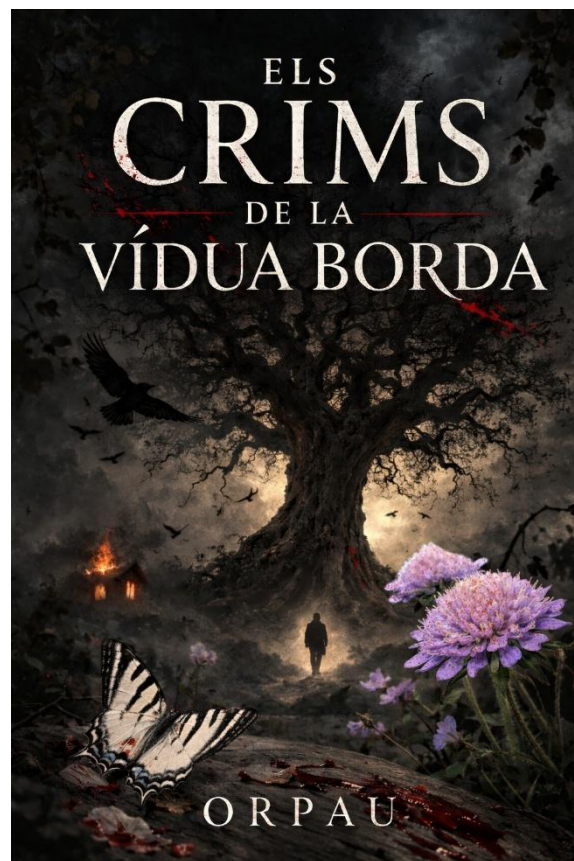
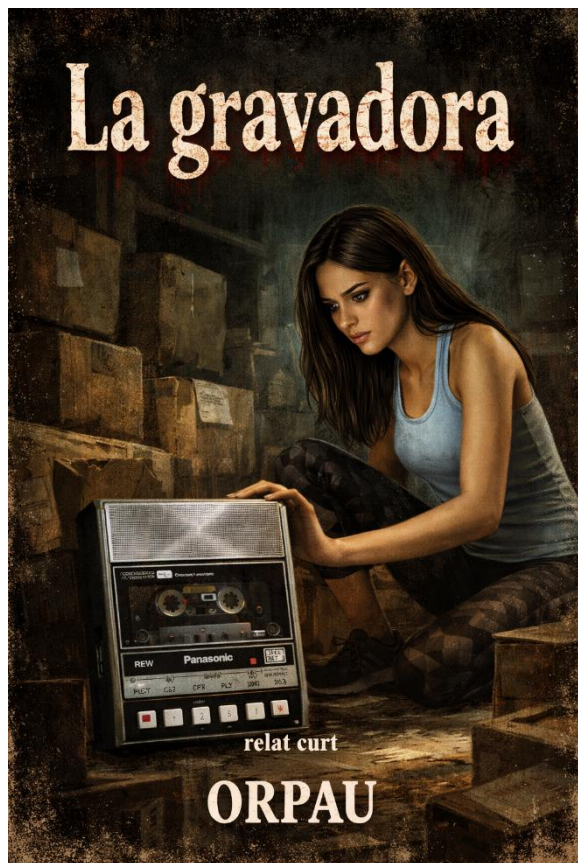

La catifa
d'
HADES

Orpau

relat curt

ALTRES PUBLICACIONS

MÉS CONTINGUT A:

WWW.LECTURAENCATALÀ.CAT

LA CATIFA D'HADES

© 2021 ORPAU

El contingut de **LA CATIFA D'HADES** està protegit per drets d'autor.

Es permet la compartició sense finalitat comercial sempre que se citi l'autoria i no es modifiqui el contingut.

Per a qualsevol altre ús, cal autorització prèvia.

ACTE PRIMER

Miro per la finestra i espero.

El carrer està tranquil. Massa tranquil. Barcelona sempre fa veure que no passa res, fins i tot quan el món sembla a punt d'esclatar com una magrana madura.

Em dic Tina i tinc cinquanta anys. Soc alta, corpulenta i copropietària d'una botiga a Barcelona —*Col·leccions de l'Olimp*— on es venen objectes utilitzats en rodatges de pel·lícules de temàtica divina; dels déus i deesses olímpics, més concretament. I sí, també vaig riure de valent quan en Nino —esquifit i barbut— em va proposar invertir en un negoci així. No m'entrava al cap que hi hagués gent disposada a pagar per joguines usades al cinema, però, ves per on, hi havia mercat.

La qüestió és que el dia que en Nino em va fotre la bronca perquè havia venut un vell i llardós drap de cuina —segons l'etiqueta, propietat de no sé quina actriu que havia fet de Demèter en una pel·lícula—, la meva vida va canviar per sempre.

Un llarguerut amb cara de pomes agres va entrar a la botiga preguntant pel coi de drap i va oferir-me el doble del preu. No m'ho vaig pensar: qui no aprofitaria l'oportunitat? Les botigues estan per guanyar pasta, no? Però en Nino es va fotre com una moto. Resulta que no es podia vendre. Que aquell drap no era un drap, sinó un objecte valuós i perillós.

—Has venut la catifa d'Hades! La catifa d'Hades! —bramava—. No saps què has fet! Ets una inconscient!

Mentre m'escridassava, remenava tota la botiga i mig magatzem, explicant-me que la tela pertanyia a Demèter —la de veritat, no l'actriu— i que no podia caure en males mans. Em parlava de quan Hades va segrestar Persèfone i de com Demèter va baixar al regne dels morts per recuperar la seva filla, i que Hades s'hi va negar. Es veu que va marxar, furiosa, i les seves llàgrimes van impregnar el llarg mocador que duia al coll, que, en caure-li, va anar a parar darrere d'una roca. Dies més tard, una ànima pertorbada el va trobar. En aquell món fosc no hi havia res bell, i descobrir aquell brot d'api bord sota la tela va ser com un miracle. Se'l va menjar. Minuts més tard, després de convulsionar com si estigués posseïda, l'ànima va desaparèixer.

—Carcellers i ànimes van córrer per avisar Hades —explicava en Nino, tot esverat—. Van buscar per tot el regne. No van trobar res. Llavors va enviar les erínies al món dels vius. Quan

van confirmar que l'ànima havia ressuscitat, Hades va entendre l'amenaça. Va amagar el mocador en un dels racons més inaccessibles de l'inframón.

Jo l'escoltava sense interrompre'l. No podia. Parlava tan de pressa que no em deixava ni respirar.

—Potser tu, sent una simple mortal, no pots entendre la importància, però els qui hem patit la mort als nostres cossos... Moltes ànimes van intentar robar-lo. Fins i tot hi va haver revoltes al Tàrtar. Així que Hades va tenir una idea: va esfilagarsar el mocador i amb els fils, tocats per la gràcia de Demèter, va cosir una catifa. Després va muntar una farsa: va amagar la catifa sota el seu tron i va dir que algú l'havia robat. I quan ja ningú buscava el mocador, va cridar dues ànimes perdudes per nomenar-les custodis. —Va fer una pausa i va sospirar.— Els custodis són protectors a l'ombra de tot objecte d'origen diví que hi hagi a la Terra. Sí, són tan importants com els secrets olímpics.

Vaig donar un cop d'ull a la botiga, plena d'estrambòtics objectes, i vaig somriure.

—En fi, aquell parell va acceptar i Hades els va tornar a la vida.

—Ja... I on has llegit tot això?

—Au, Tina, ets intel·ligent. Segur que ja has deduït que jo soc un d'aquells custodis. Som immortals. Bé, ens poden fer mal i patim, però no podem morir.

—I tant que sí! Ja quan et vaig conèixer, vaig sospitar que eres un iaio!

En Nino em va mirar i va aclucar els ulls.

—Riu, riu, però quan tot esclati, correràs. La catifa la va robar l'any 1976, el Pagès. Un home molt pertorbat. De ben petit va presenciar l'assassinat de la seva mare a mans del seu pare i després la seva execució... Va quedar tocat per sempre.

Me'l miro encuriosida.

—Quan va quedar orfe, el van enviar a una escola seminarista que, per mala sort per nosaltres, tenia la millor biblioteca sobre la mitologia grega que s'ha vist mai al món. Un dia va entrar a la zona reservada i va trobar els *Escrips Olímpics*. Són molt antics i és l'únic lloc on es parla de la catifa d'Hades i del seu poder de resurrecció. Entretant, el Pagès es va enamorar. Malauradament, la seva dona va morir en donar a llum, bessons, l'any 1973, i, patapam!, el Pagès embogeix. Sap que la catifa és custodiada a Grècia i, amb els nens a l'esquena, va cap allà. Un cop al santuari, s'encara amb els custodis i els fereix greument.

Es va apujar la samarreta. Hi tenia una cicatriu de més d'un pam a l'esquena.

—Per això tinc... Ja t'he dit que som immortals, però no de pedra —va dir amb una ganyota—. En fi, el Pagès va robar la catifa i, com que no sabia com fer-la servir, va anar provant. A cada masia on demanava feina desapareixia algú, i quan marxava, el cos era trobat en terribles condicions. Se li van imputar més de trenta assassinats.

—I com vau recuperar la catifa?

—Perquè vam posar una denúncia i, quan el Pagès va ser detingut, ens la van tornar. Vam marxar de Grècia i ens vam instal·lar aquí, a Barcelona. Et vaig conèixer, vas invertir en el negoci i ens vam convertir en socis. El que no t'he dit mai, és que una part dels objectes que hi ha aquí són autèntics, no simples joguines de pel·lícules, com les anomenes. Com les tenalles d'Hefest, que tot ho poden, perquè no hi ha duresa que se'ls resisteixi. O la brúixola fabricada per Zeus, que no mostra el nord, sinó la calma.

—Ah, doncs no estava espatllada...

—Bé, entremig et puc dir que l'Alany i jo...

—Qui coi és l'Alany?

Llavors va fotre un crit d'aquests que desperten els morts. S'havia emocionat perquè havia trobat una petita tetera platejada...

—Com n'ets d'innocent, Tina —em va dir mentre fregava la tetera—. Això, amiga meva, és la llàntia d'Hermes. Ell mateix la va entregar a un ermità que, anys abans, havia ajudat el seu fill Pan amb un problema amb uns gegants.

Va fer una pausa, com si busqués per on continuar.

—Segons la llegenda, el vell vivia prop d'Olímpia i un dia, durant unes olimpíades, el terra va començar a tremolar i el cel va retrunyir com si cridés. Eren Ares i Atena, resolent les seves desavinences a cops de força mentre discutien qui havia de guanyar.

Va arronsar les espatlles.

—La baralla va provocar una esllavissada. Pedres enormes van rodolar muntanya avall. L'ermità, mort de por, va sortir de la cabana cridant auxili. Hermes el va sentir i li va llençar aquesta llàntia perquè s'hi amagués dins. El vell ho va fer i es va salvar.

Va alçar la tetera i la va mirar amb respecte.

—També serveix per traslladar-se d'un lloc a un altre, però això només ho poden fer els qui en saben. Jo no.

—Ja... I ara em diràs que d'aquesta llàntia en sortirà un geni, oi?

—Un geni, no; l'Alany. És que no m'escoltes, noia?

Va obrir la tapa. En va sortir una fumera espessa, d'un verd brut, amb una forta olor de bosc cremat. El fum s'escampava lentament, com si pensés abans d'avançar. Dins la boira va

aparèixer una mà blanca. Prima. Massa prima. Després un braç, una espatlla, i finalment una dona menuda, amb els ulls vius com centelles i una moneda antiga penjada al coll.

—Digue'm que no és veritat —va dir amb veu esmolada—. Digue'm que no has venut la catifa al Romeu.

Em vaig quedar clavada a terra.

—I tu qui ets?

—No importa ara —va tallar l'Alany, girant-se cap al Nino—. Si l'ha venuda ella, ja saps què toca.

Van començar a xiuxiuejar entre ells, amb un murmuri ràpid, nerviós, incompreensible. Després em van mirar tots dos alhora.

—No hi ha altre camí. Ha de baixar ella.

—Baixar, a on?

—A l'infern. On si no?

Vaig riure. Un riure curt, sec.

—Mira, escolta. Jo ja he tingut prou emocions per avui. Si això és una broma...

—Està als escrits: qui perd la catifa, és qui l'ha de recuperar i sols Hades pot saber on és. Ell té els...bé, les coses seves que li permeten fer-ho.

—I si no baixes, morirà gent —va afegir en Nino.

—No podem perdre més temps. Has d'anar-hi, si no... —va dir l'Alany, afegint una pausa molt dramàtica.

—Perdona, però, si no, què?

—Hauràs begut oli. Faràs puf i passi-ho bé, adeu...

—Però vosaltres us escolteu quan parreu? —vaig mig cridar. Tot allò era de bojos—. De debò... és que no sé ni què coi dir... és... m'esteu prenent el pèl, oi? Sí, és això. És clar! I tu...

—vaig afegir assenyalant amb vehemència l'Alany—. Ha estat un truc de màgia increïble. Ets tota una artista.

I dit això, vaig girar cua...

La sensació va començar segons després: estranya, com si tot es difuminés al voltant meu. No veia amb claredat i, a més, aquella sensació de lleugeresa... com si caminés sobre núvols. Sort de l'Alany, que em va agafar de seguida, perquè segons després em vaig desmaiar.

Arribats en aquest punt —jo ja amb el coneixement recuperat i el cor encongít— mirava l'Alany, mirava en Nino i em mirava la mà... aquesta estava desapareixent, però no del tot, no sé si m'explico. S'havia transformat: ja no era de carn i ossos, ara era transparent, era fum; era com observar una radiografia.

—I això és el que em passarà si no recupero la catifa?

—Tina, ho sento molt, de debò. —Mirant-me als ulls vaig entendre que deia la veritat.— Si hagués sabut que et passaria això, t'ho hauria explicat tot, però no podíem confiar en ningú, ho has d'entendre. Després del que va passar a Grècia, es va decidir que mai més es tornaria a posar per escrit la ubicació de la catifa; sols Hades i els custodis podien saber on era.

—L'escena és molt intensa, i tant que sí, però no hi ha temps —va interrompre l'Alany. Impacient—. Cada segon que passa, en Romeu té més possibilitats de complicar-ho tot. Imagineu-vos que hagi descobert com fer servir la catifa... seria terrible. El món, tal com el coneixem, es veuria abocat a la foscor. Podria reviure qualsevol... imagineu el caos.

—No siguem tan dramàtics —va intervenir en Nino—. Fins que no sabem com està la situació, millor no especular.

—Per què? Què pot passar? —M'angoixava la por.— M'esteu espantant, ho sabeu?

—Tranquil·la, l'Alany exagera molt. És impossible que passi res. Haurien de convergir moltes coses... i la foscor només arribaria en el pitjor dels casos.

—El què? —vaig exclamar— Què dimonis de foscor?

—Si els bessons treuen el tap...

—Quins bessons, Nino, quins bessons? —Estava cansada, tremolosa.

—Els fills del Pagès, qui si no? Ja t'ho he explicat abans —va aclarir en Nino—. La Roser i en Romeu fa anys que busquen la catifa. Van créixer amb les obsessions del seu pare.

—Fins i tot van ser còmplices en alguns crims —va completar l'Alany—. Eren els qui atreïen les víctimes amb mentides. Però no se'ls va poder processar mai: eren menors quan en van cometre alguns i uns experts van dir que estaven sota la influència del pare. Quan van fer els divuit, van fugir i van reprendre la recerca de la catifa. I ara ja la tenen. —Em va mirar amb recel.— Oi?

—Potser si algú m'hagués explicat alguna cosa, la catifa encara estaria aquí.

—Ara ja és igual —va deixar anar l'Alany—. La qüestió és, que has de baixar al punyeter infern, parlar amb Hades i recuperar la catifa, si no vols que el món tan maco que coneixes se'n vagi a la merda. Els bessons actuaran aviat.

Aleshores va començar a parlar de l'eclipsi solar total, que activaria la catifa, i de com els elements del ritual havien de coincidir. S'esverava pensant que no podia ser casualitat i cridava coses sobre mals auguris i prediccions.

—Fa dies que ho noto, que ho sento aquí —deia, assenyalant-se l'estómac—. Hauríem d'haver estat més a la guaita! Els eclipsis estan previstos. No hi havia un d'aquests en aquesta zona des de l'any 1999. Hauríem d'haver esperat aquesta jugada per part dels bessons.

En Nino m'explica que un dels secrets de la catifa és la foscor total de l'eclipsi, i que només això permet que el ritual funcioni. Només a la banda de totalitat, el portal s'obre.

—A més, la catifa necessita estar sobre el lloc on la persona va morir, l'espai sagrat impregnat amb l'essència de l'ànima en el seu darrer alè.—Va respirar profundament—. Demà aquesta zona quedarà enfosquida, per això hauríem d'haver previst els moviments dels bessons.

—Doncs som ximples! —va lamentar-se l'Alany—. Hem d'anar a la Model; el furgó va ser atacat just arribant-hi. Hem de ser-hi quan apareguin.

—Però abans... —va murmurar Nino, assenyalant-me.

—Oh, sí, clar —vaig assentir, atònita.

I llavors l'Alany em va entregar l'antiga moneda que duia penjada al coll.

—Amb això no tindràs problemes. És un òbol diví. L'has d'entregar a Caront; ell t'ajudarà a travessar el riu. Si no ho fas així, et matarà a meitat del trajecte; té ordres de no deixar passar cap ànima viva. Un cop fet, et trobaràs amb Cèrber, el gos guardià de tres caps. Tampoc et deixarà passar. Li has de donar un caramel; quan se'l mengi, caurà rodó. L'efecte dura vint minuts. Tens temps suficient. Segueix el camí rocallós fins a la sala dels judicis, i allà només digues que ets enviada pels custodis i que vols parlar amb Hades; que la catifa ha estat robada. Hauria d'aparèixer al moment. —Ja, i si no ho fa? I si no apareix? Què faig jo allà a baix? Com torno al món dels vius? Tot això va massa de pressa...

—Com has pogut, Nino... Com has pogut fotre'm en aquest merder —gemegava mirant-lo als ulls—. Hauries d'haver-me explicat tot!

—Aquest assumpte està per damunt teu o meu, a més, no m'hauries cregut —va dir en Nino.

—Fa molts anys que som amics; crec que mereixo més confiança, no penses?

Durant uns segons l'ambient a la botiga es va glaçar.

—En fi... —vaig sospirar—. Hi ha res més que m'hàgiu de dir?, com, per exemple, quan sabré si utilitzen la catifa o si l'eclipsi ha començat? Quant de temps tinc? O potser com nassos haig de baixar al puto infern?

—Sé que és difícil, Tina, i creu-me que res m'agradaria més que canviar-me per tu, però no és possible. Les normes estan escrites des d'abans que el món existís —va explicar l'Alany—. Si fas el que t'hem dit, no tindràs problemes. Tot i les seves complexitats, el

funcionament de la catifa és bàsic. Es col·loca damunt el lloc on el difunt va morir, aprofitant la foscor de la banda de totalitat de l'eclipsi, i la natura reacciona: una llàgrima de Demèter brolla, es transforma en llavor d'api bord que germina fins a Hades, el territori dels morts. Allà l'api busca l'amo de la tomba; si se'l menja amb els ulls tancats, reviu. Dit així sembla senzill, però cal precisió.

—I si el brot se'l cruspeix una altra ànima? —vaig preguntar.

—Impossible —va afirmar en Nino—. Tan bon punt el toqués, es desfaria en pols. I no et preocupis pel descens a l'infern, tenim la porta aquí mateix.

Literal. L'enorme estàtua d'Hermes, que des que vaig conèixer la botiga s'omplia de pols al magatzem, era l'entrada. Hermes, guia dels difunts... Tot encaixava.

Em van donar instruccions perquè suaument posés una mà damunt una de les seves espatlles. I ho vaig fer.

ACTE SEGON

De sobte, la botiga es va difuminar, i tots els objectes de les estanteries —inclosa jo mateixa— vam desaparèixer en un mar d'onades negres. Em vaig quedar al mig, veient com el terra s'esvaïa sota els meus peus, sense poder evitar-ho.

Llavors, alguna cosa em va agafar pels peus i em va arrossegar... Tres segons més tard em trobava en una freda i petita cova, amb una foguera al centre i un únic so de fons: el crepitar de les flames.

Aquella solitud em va posar la pell de gallina.

Abans que aconseguís deixar d'estar marejada, Hermes va aparèixer del no-res. Alt i corpulent, cabells curts, marrons i arrissats, amb un vell barret de roba. En una mà duia una llarga vara i als peus sandàlies amb ales. Em va mirar fixament i amb veu greu em va preguntar:

—Ets tu qui vol entrar al món dels morts?

La seva veu va ressonar per tota la cova, amplificant el greu to. Uns ratpenats van aixecar el vol.

—Sííí—vaig contestar, amb veu poc convincent.

—Per què? Per què una simple mortal com tu vol fer aquest viatge? És cruel i despietat.

—Eh... jo... és que he perdut un mocador... que ara és una catifa... i en Nino m'ha dit que havia de venir i recuperar-la, per tot això de la foscor i després la meua mà —vaig explicar-li, mostrant-li els efectes—. Jo no sabia com venir; m'han dit que toqués l'estàtua i que li entregués la moneda al senyor de la barca i un caramel...

—Calla, mortal! —va esclatar—. Pels Déus de l'Olimp, què és tota aquesta xerrameca?

—És que... ostres tot això em supera... —vaig respirar—. Solament sé que haig de veure a Hades, urgentment.

—Veig que t'envien els custodis —va dir, assenyalant la moneda al meu coll—. Ha de ser cosa greu, doncs.

Ni em va deixar contestar abans de picar el terra amb la vara. El cop sord va avivar les flames de la foguera, que màgicament van alçar-se fins al sostre. La temperatura va pujar uns vint graus de cop.

—Entra.

—A on? —vaig preguntar, encuriosida i espantada.

—No tinguis por. No notaràs el foc, només l'escalfor. Caront t'espera a l'altra banda. Ell t'obrirà camí entre les ànimes perdudes.

Vaig voler negar-me, però no hi havia alternativa: d'allà no podia tornar al món dels vius. Llavors, un amable i esquifit ésser, amb ales trencades i esquelet a la vista, que no sé d'on havia sortit, em va empènyer amb tal força que gairebé em desmunta, deixant-me balancejant de puntetes a mil·límetres de la foguera.

Sí que notava l'escalfor. I molt.

—Cap avall! —vaig sentir cridar a aquell maleït bitxo, abans de rebre una darrera puntada.

Hermes tenia raó: no em vaig cremar. Però em va fer un mal terrible l'ànima, mentre sentia com em desfeia, convertint-me en pols.

Quan vaig tenir coratge per obrir els ulls, un home amb barba grisa i una túnica esparracada em mirava de prop. Era lleig com un pecat. Al nostre voltant, milers d'altres rostres m'observaven; eren ànimes que no havien pogut creuar, tocant-me i demanant un lloc a la barca de Caront.

Mentre escodrinyava l'indret, vaig veure petites esquerdes de foc obrint-se pas entre les rudes parets de pedra; altes i impossibles d'escalar. El vent fred feia ballar les branques nues dels arbres, malalts tots ells. Per davant meu s'estenia un mar d'aigües agitades, perdudes en un horitzó de boira i fosc.

—La vostra visita no m'ha estat anunciada. Qui sou? —va dir el vell amb veu greu—. Tenint encara vida, us està prohibit travessar al món d'Hades. Qui sou? Què voleu? Si us deixo passar, seré castigat. Ho sento, però no us puc donar accés.

Em vaig treure del damunt les esquelètiques mans que em grapejaven fastigosament i, desesperada, li vaig mostrar la moneda que m'havia donat l'Alany. Tan bon punt la va veure, va arrufar el nas i, rondinant, em va assenyalar el camí cap a la seva barca: petita, atrotinada, com si estigués a punt d'enfonsar-se.

Confiança en ella, zero, però vaig pujar-hi immediatament; la invisibilitat de la meua mà havia arribat fins al colze. No hi havia temps a perdre.

Caront va fer el primer moviment amb el rem. Jo fotia cops de peu a les ànimes que intentaven embarcar sense permís. Ho feia perquè el barquer m'havia avisat: un viatge per ànima, si no, les aigües de l'Aqueront se'ns empassarien sense compassió. Davant nostre, allò que semblava pedres eren en realitat ossos i cranis que feien trontollar la barca cada cop que xocàvem.

Malgrat calaveres i fèmurs, vam aconseguir obrir-nos camí.

Llavors el vaig veure: el súper gos de tres caps, bavejant i furiós, esperant-me a l'altra banda. Era descomunal, fastigós i tenebrós, i es movia en cercle com un depredador assetjant la presa.

—Espero que tingueu un pla pel Cèrber —va dir Caront—. Amb mi heu utilitzat la moneda de Zeus, la que obre qualsevol porta. Amb ell, com ho fareu?

—Això és problema meu —vaig respondre bruscament.

—Com vulgueu.

Els darrers minuts de camí van transcórrer en silenci. Massa silenci. Els udols del gos, greus i amenaçadors, se sentien cada vegada més a prop.

No feien gens de gràcia.

La barca es va aturar, i Caront va fer un gest perquè baixés. Somreia.

Vaig dubtar; aquell enorme gos de tres caps tenia el cos ple de serps i no parava de bavejar i grunyar. M'observava. M'esperava... Sabia que no podia fugir.

No li vaig donar temps a atacar. Quan va fer la primera embranzida, vaig llençar el caramel.

En Caront agitava la barca, excitat pel moment, alhora que Cèrber trontollava com un animal borratxo. El gos va caure, apagant-se lentament com una espelma, fins a quedar estès a terra, roncs i vençut.

Ara era jo qui somreia.

Vaig baixar de la barca i, sense mirar enrere, em vaig llençar pel camí rocallós. Era fosc i sinuós, amb ulls amagats darrere la bardissa cremada que em vigilaven en silenci.

Quan vaig arribar a la plana del judici, els tres jutges m'esperaven. Em van escorcollar amb la mirada. Ni temps vam tenir per presentacions abans que em volguessin fer fora. Un parell d'éssers forçuts em van agafar pels braços i em van alçar.

—No, no, espereu! —cridava esverada, fotent puntades de peu a l'aire—. He de parlar amb Hades! La catifa... s'ha perdut la catifa! Els custodis m'envien!

Silenci. Això és tot el que vaig obtenir.

El jutge més gran, amb barba blanca, va fer un gest amb la mà perquè em baixessin a terra. Ho van fer de mala gana, amb brusquedat.

Llavors tot van ser corredisses i crits d'alarma, com si s'hagués desfermat l'infern, a l'infern.

I van aparèixer elles. Les maleïdes moires. Les filadores del destí.

De debò que esperava veure-les una mica més tard... però allà hi eren, calmades i severes, cridant que no em fessin cas. Dient que era una mentidera, que no era qui deia ser... malparides xerraires!

No em dic Tina i si sou llestos, sabreu que em dic Roser. El meu germà Romeu i jo hem cuit la nostra venjança a foc lent, durant anys, des que ens van apartar del pare i van destrossar la nostra família.

Sabíem que l'única manera d'aconseguir la catifa era apropant-nos als custodis, però no de males maneres. Amb ells, la força no servia de res. S'havia de fer amb paciència, amb somriures, amb aquella falsa normalitat que tant els tranquil·litza. Els custodis són molt suspicços.

El pare ens ho va ensenyar ben aviat: paciència i tacte. I jo havia de ser el contacte. En Romeu no en té gaire, ni de tacte ni de paciència, i jo, en canvi, sempre he estat millor actriu; capaç d'empassar-me l'orgull, de fer veure que no penso el que penso, si això m'apropa una mica més als meus objectius.

Com vam fer-ho? Fàcil.

Un dia, tornant d'una cita amb el metge, vaig passar davant d'una botiga d'electrodomèstics. Tenien les teles a l'aparador, escopint merda tot el dia. I allà hi era: en Nino. Estaven fent un reportatge sobre el petit comerç i el van voler entrevistar. Ell, incòmode, va girar el cap i va declinar l'oferta.

Però jo ja l'havia vist.

A partir d'aquí, vaig presentar-me a la botiga sovint, comprant petites coses, mostrant interès per les seves històries... i va donar fruits. Vam acabar sent amics i poc després em van demanar si volia invertir en la botiga, perquè les coses no anaven gaire bé. Vaig dir que sí al moment.

Però tornem al fil...

Les moires m'havien descobert, i allò no pintava gens bé. Del temps se m'escolava entre els dits. Si no feia el que havia vingut a fer abans que s'esgotés, estava perduda.

Perquè jo no era allà només per la catifa —sí, també—, sinó per acabar amb Hades. Mort el déu, li arrencaria els cabells i amb ells, encendria el foc que havia d'alliberar les forces primordials; aquelles que existeixen existien abans que el món tingués ordre, abans que algú decidís què estava bé o què no. Aquest era el meu pla: assassinar Hades i obrir les portes del Tàrtar; per deixar que les tenebres i el caos s'escampessin lliurement, semblant por i terror a aquella Terra tan pulcra, tan hipòcrita.

Les moires m'assenyalaven, xisclant, acusant-me de ser una ànima corrupta. Cridaven als guardians de la plana del judici perquè m'atrapessin. Ells, exhibint ullals i urpes amb orgull, van començar a ulular, excitats per la caça.

Maleïdes velles entremetedores.

Com havien pogut descobrir-ho tan ràpid?

En Romeu i jo ho havíem planejat al mil·límetre. Cada pas, cada pausa, cada risc calculat. I ara...

ACTE TERCER

L'Alany i en Nino ja no podien perdre més temps. Es movien per la botiga amb presses, obrint calaixos i vitrines, omplint una bossa amb tot d'objectes que, en altres circumstàncies, haurien semblat absurds, però que ara podien marcar la diferència entre viure o desaparèixer.

—Hem d'anar de pressa —va dir en Nino, mentre agafava una branca d'olivera que havia pertangut a Atena—. Si tot va com ha d'anar, la Tina ja deu estar parlant amb Hades.

—Sí... —va respondre l'Alany sense aixecar el cap—. I ell ja haurà començat a moure l'engranatge.

Va remenar dins d'una caixa amb més força de la necessària. Objectes antics, embolicats amb draps, van anar a parar a terra.

—Però on dimonis...? No pot ser. No pot ser —va murmurar, cada cop més nerviosa—. Estic segura que ho vaig guardar aquí. No ha pogut desaparèixer.

—Què busques? —va preguntar en Nino, mirant-la de reüll.

L'Alany va alçar el cap, amb els ulls brillants d'angoixa.

—Alguna cosa que ens pugui ajudar... —va dubtar un instant—. Però també el... el gira-mons.

Va tornar a mirar dins la caixa, com si l'objecte pogués aparèixer per art de màgia.

—No hi és —va dir finalment, amb un fil de veu—. És molt estrany...

—Ara no és el moment, Alany. Tenim altres problemes. Si la Tina no aconseguís...

—És clar que ho farà! —el va tallar ella, seca—. Hades no és idiota. Tan bon punt li expliqui tot el merder, es posarà en marxa. Tu t'hi jugues un enciam, oi? Doncs jo un carabassó que, quan arribem a lloc, Hades ja ho té tot solucionat.

—Tant de bo tinguis raó...

—Però és que no ho entenc —seguia rondinant l'Alany, desordenant ja sense cap mena de mirament la part del magatzem que en Nino no havia tocat—. No ha pogut desaparèixer. I no em diguis que el gira-mons no és important, perquè és un dels objectes més desitjats que existeixen, i ho saps. Sembla mentida...

—Espera. Para.

En Nino va aixecar la veu per primer cop.

—Deixa de treure coses de lloc, que després m'hi estaré un segle arreglant-ho tot. El gira-mons és dins del Cofre Mític.

El temps es va congelar.

L'Alany el va mirar fixament, amb una expressió a mig camí entre la sorpresa i la indignació.

—Perdona... què? —va dir a poc a poc—. I què fa allà dins, si només tenim permís per guardar-hi objectes que pertanyen a Zeus? Qui ho ha autoritzat? Saps perfectament que aquest cofre no es pot obrir així com així. Qualsevol alteració pot ser catastròfica!

—Que n'ets d'exagerada, Alany —va respondre ell, intentant restar importància al tema—. No és tan greu.

—No és tan greu?! —va esclatar—. Estem parlant del Cofre Mític!

—Mira —va dir en Nino, més baix, incòmode—, fa dies que tinc malsons. I... tenia la intuïció que alguna cosa no anava bé. Per això vaig parlar amb l'Alzina, l'oracle de Zeus.

—Ah... —l'Alany va tancar els ulls i va respirar profundament—. Que també vas obrir la Cripta Arcana.

Va fer una pausa llarga.

—Està bé. Està bé. No passa res —va dir, tot i que la seva veu deia exactament el contrari.

—No n'hi ha per a tant. Ho vaig haver de fer —va insistir ell—. Sabia que alguna cosa passava. No m'imaginava que fos això de la catifa d'Hades, és clar... però tenia mals ensums.

Va aixecar la mirada.

—I després va aparèixer la Tina...

Un silenci dens va caure entre ells, encara que, dins la ment d'en Nino, aquell instant es va allargar durant minuts sencers. Records dispersos van començar a encaixar, incòmodes. La Tina li havia comentat, gairebé de passada, que últimament hi havia robatoris per la zona. També li havia parlat d'una dona obsessionada amb el gira-mons, que, segons deia, havia estat utilitzat per un actor que la tornava boja. Tres vegades ja havia vingut a preguntar per ell.

—Però això és impossible —va dir l'Alany, trencant el silenci—. El gira-mons no ha estat exposat mai. Ningú l'ha pogut veure en cap pel·lícula.

—Ja ho sé! —va esclatar en Nino, nerviós—. Ja ho sé...

—I llavors vas decidir amagar-lo, oi?

En Nino va empassar saliva.

—Ara que hi penso... —va murmurar—. Si la Tina no sabia res de la nostra condició ni de la realitat de la botiga... com és que coneixia l'existència del Cofre Mític? Va ser ella qui va insinuar que potser el millor seria guardar-lo allà dins. Jo li vaig dir que no es podia vendre...

—La història millora per moments —va dir l'Alany, amb una fredor inquietant.

—Confiaa en ella! —va etzibar en Nino, colpejant una estanteria amb ràbia. Diversos objectes van caure a terra amb un estrèpit metàl·lic—. Com he pogut ser tan burro? La conec de fa molts anys... és impossible! Ella no podia saber que aquell era el Cofre Mític, llevat que...

—...conegués la història —va completar l'Alany, molt a poc a poc—. I la història només la pot conèixer...

—...qui hagi llegit els Escrits Olímpics —va acabar en Nino, amb la veu trencada—. Però... però això és impossible.

Se'ls va encongir l'estómac, com si alguna cosa invisible els hagués pessigat per dins. Es van mirar, plenament conscients que acabaven de posar nom a l'amenaça.

Sense perdre temps, van enretirar un arxivador i van deixar al descobert unes escales estretes, velles i caragolades. Fosques. Massa fosques. Van començar a baixar amb precaució: un sol peu mal posat i acabarien rodolant fins al fons. Per sort, però, a mesura que s'intuïa el final, la llum del corrent d'Hefest els va guiar, tènue però constant, oferint-los un breu respir.

A mesura que s'endinsaven, l'aire canviava. La calidesa de la cova subterrània els va envoltar: falgueres humides, enfiladisses antigues i parets plenes de forats coberts de teranyines, on es custodiaven els secrets més valuosos de l'Olimp.

—No pot ser! —va cridar en Nino en veure la teranyina del Cofre Mític esquinçada—. Ara sí que l'hem feta bona!

—Qui tenia accés al corrent? —va preguntar l'Alany, amb un fil de veu.

—Tu i jo. Ningú més fora del món de l'Olimp... o això pensava. No pot ser... —va fer una pausa—. La Tina? Però per què voldria la maça gira-mons?

Un cop d'ull ràpid va ser suficient per entendre que la Tina no només s'havia endut el gira-mons, sinó també la fletxa d'Hèracles i la clau de l'obscur Tàrtar.

—Si li clava la fletxa a Hades i el mata, li serà fàcil arrencar-li els cabells i llençar-los al foc —va esbufegar l'Alany, amb els ulls oberts de bat a bat—. I amb la porta del Tàrtar... ja té la clau.

—Cal avisar les moires —va dir en Nino, sense dubtar-ho—. Elles poden arribar fins a Hades molt més ràpid que nosaltres. Caront farà cas de les seves germanes.

Van pujar les escales a cops i empentes. En Nino va arribar primer al capdamunt i, sense alè, es va dirigir directament a l'aparador on amagaven el costurer de les moires. Amb mà tremolosa va tallar uns quants centímetres de fil d'or. No va caldre res més.

En un instant, les tres ancianes es van materialitzar a l'estança: túniques esparracades, cossos lleus que flotaven a un pam del terra, nassos afilats ensumant l'aire, com si rastregessin una presa invisible.

—Qui ha gosat usar les nostres eines? —va grunyir una d'elles, amb una veu que semblava venir de totes bandes alhora.

—Ho sentim! —va respondre en Nino, atropelladament—. No sabem com, però han robat objectes divins. La Tina... ha baixat al regne dels morts amb ells...

Les germanes van reaccionar a l'instant, només sentir què havia estat sostret.

—Com dius?! —va exclamar la més vella, obrint uns ulls blanquinosos—. Pels Déus de l'Olimp! Això és terrible! Si s'apropa a Hades, el mata i usa el gira-mons...

—Hi haurà un daltabaix dels grossos —va afegir una altra, amb un to fred—. Morts i vius invertiran els seus papers.

—Hem de saber-ho tot sobre ella —va sentenciar la tercera.

—Tina Albí Falconer —va dir en Nino. Ras i curt.

Les moires van inhalar profundament, com si xuclessin el món sencer.

—Impossible... —va murmurar Àtropos—. Aquest fil fa molts anys que va ser tallat. No... no pot ser. Això és molt greu...

—Què passa, Àtropos? —van preguntar les altres dues, inquietes.

Assabentar-se que els bessons s'havien immiscit en les seves vides sense que ho haguessin sospitat mai no els va fer gens de gràcia. L'Alany, asseguda en una cadira i dolent-se per un turmell torçat, va fúmer un cop de puny tan violent contra un mirall que el va fer miques.

—No pot ser. No pot ser —repetia en Nino una vegada i una altra—. No m'ha pogut enganyar així... Era amiga meva. Confiava en ella.

—Molt maco, noi, però ara això no importa —respon l'Alany—. No plorem tant i actuem més. Vosaltres —assenyalant les filadores— heu d'anar a parlar amb Hades immediatament. Feu-lo sabedor del que passa. Si no m'equivoco, els bessons en volen fer una de grossa allà a baix. Estan ressentits amb el món... Correu! No hi ha temps!

Totes assentiren, decidides.

—Bé, nosaltres anirem al lloc on va morir el Pagès. Segur que en Romeu ja hi és. Hem d'evitar, com sigui, que utilitzi la catifa. Si la Roser nota que alguna cosa va malament, potser es farà enrere. I això només és un "potser" amb pinces: aquest parell fa anys que trama tot això i no serà fàcil aturar-los. Collons, Nino!

Van agafar el metro i van baixar a Entença. El Pagès havia mort en un intent de fuga fallit, a pocs metres de l'antiga presó Model. El furgó que el transportava també duia un capo de

la màfia siciliana, i alguns dels seus membres van assaltar la camioneta sense planificació ni armes. El foc creuat va acabar amb la mort del capo, del Pagès i d'un tercer presoner, a més dels caps de suro implicats.

El silenci els embolcallava: en Nino se sentia culpable i dolgut, l'Alany temia dir alguna bestiesa de la qual després es pogués penedir. Quan arribaren al lloc de la mort del Pagès, es van fer un pacte silenciós: res no es diria fins que no sabessin com aturar la catàstrofe.

—Sabrem reconèixer en Romeu? —va preguntar en Nino—. La darrera vegada que el vaig veure tenia tretze anys.

—Pot haver canviat, però no tant. A més, és bessó de la Tina...

—Ni la nomenis, si us plau.

—Com vulguis. Només dic que s'ha d'assemblar a ella.

Aturats a pocs metres, van inspeccionar l'entorn. L'Alany va mirar el cel: aviat, el Sol quedaria ocult darrere la Lluna. No quedava temps.

Poca gent hi havia, però en Nino va sentir que els ulls de tothom els observaven. L'ambient era tens, pesat... carregat de mala intenció. Què o qui ho generava?

I llavors van sentir-la: aquella música captivadora, dolça i suau... I tan fora de lloc que feia estremir la pell.

—Oh, no... no pot ser... és un Hostil —va murmurar l'Alany, posant-se en guàrdia, els punys llestos, la respiració continguda.

—Perdona, però un què? —va preguntar Nino, sentint l'adrenalina córrer pel cos.

—Me'n van parlar fa anys, quan vaig fer aquella missió a Itàlia —va explicar l'Alany, amb els ulls fixats en els moviments sospitosos al seu voltant—. Els hostils són objectes diabòlics, creats per criatures de l'obscuritat...

—Les criatures... no eren contrabandistes de poders divins? —va dubtar en Nino.

—Les mateixes—va confirmar l'Alany—. N'hi ha pocs, uns onze. La seva existència és secreta. Ni els déus en tenen coneixement; perquè si ho sabessin, alguns es barallarien per aconseguir-los. Els monjos italians m'ho van explicar quan ens vam haver d'enfrontar a un d'ells: una corda amb vida pròpia que actuava com una boa constrictora. Un artefacte de l'infern... i només vam escapar per miracle.

—I ara? —preguntà Nino, sentint el pànic pujar-li pel pit.

—El que sona ara... és la Gralla Fosca. Reconec la música —va dir l'Alany, amb la veu baixa i tensada, notant com la melodia li fregava la pell com un vent gelat.

—Collons, Alany, per què no me n'has parlat mai?

—Saps què vol dir *existència secreta*? —va respondre ella, sense apartar la mirada de l'ombra que s'estenia—. Jo me'n vaig assabentar per pura casualitat. I, fins on jo sé, no haurien d'estar circulant: tots els hostils van ser confiscats i custodiats amb clau, al monestir d'Itàlia.

—Pel que es veu... no tots —va murmurar en Nino, inquiet—. Què fa? Què... què està passant?

Darrere seu, un fum gris va començar a alçar-se del terra, dens i pudent. No davant, sinó a l'esquena. Primer van prendre forma unes cames difuses; després, torsos malgirbats; finalment, caps deformes, amb ulls buits.

Aquells éssers atrofiats, armats amb ganivets i llances rovellades, flotaven a pocs centímetres del terra. Es movien a càmera lenta, es dissolien i reapareixien, com si la realitat no acabés de poder-los retenir.

N'hi havia més de cinquanta.

I ells només eren dos.

—La Turba dels difuminats... —va murmurar l'Alany, amb la veu aspra—. Això no és gens bo.

—Què fem? —va preguntar en Nino, tot i que ja intuïa la resposta.

—Res —va respondre ella, seca—. No podem fer res. Els hostils no tenen oposició. Un cop se'n posa un en marxa, no s'atura fins a aconseguir el seu objectiu.

En Nino va empassar saliva.

—Nosaltres, Alany... segur que som nosaltres.

Mentrestant la conversa avançava, havien d'esquivar les escomeses d'aquells éssers de boira.

—Sabien que ho esbrinaríem, aquell parell ho sabia. Els bessons ens han parat una trampa! Ho tenien tot planejat —va murmurar l'Alany, caient a terra per un cop a l'esquena.

—Però, per què? Estàs bé? —va preguntar en Nino.

—Tu què creus? No, no estic bé. Aquest cabró m'ha fet mal. De vegades penso que Hades ens hauria d'haver fet indestructibles, a més d'immortals. Així no sentiríem coses com aquestes.

En Nino va observar la ferida. D'ella sortia una viscositat grisa.

—És el seu verí. Ni podem escapar ni podem guanyar. Estem fotuts, Nino!

—Per què voldrien els bessons atacar-nos? La Tina ja té el que vol: és a l'infern amb tot el necessari per eliminar Hades i obrir la porta. Si giren els mons... no ens necessita per a res.

—Pensa-ho, Nino. Què tenim que ells voldrien?

—Nosaltres no ten... no pot ser... L'essència...

—Tu ho has dit. Si ens arranquen l'essència, serien...

No van deixar que acabessin la frase.

Un primer ésser va travessar l'Alany com una ombra líquida, serpentejant dins el seu cos. Un esgarrif gelava els seus ossos mentre sentia cada múscul estremir-se. El segon es va colar per la seva boca, amb un moviment sinuós que li va arrencar un gemec de dolor. En Nino va intentar tancar els ulls, resistir-se, però un tercer va entrar pel seu melic, estirant-lo i deformant-lo com si fos cera calenta.

I llavors en Nino el va veure: allà, dempeus, com si el món fos només un escenari per a ell. Somreia, i amb la gralla que feia sonar, l'aire tremolava. L'Alany tenia raó: els bessons eren idèntics.

ACTE QUART

Les moires estaven completament alterades. Bé, tot l'inframon tremolava. Elles cridaven, mentre les ànimes i els éssers que per allà rondaven ululaven, espaordits. I, enmig d'aquell brogit caos... va aparèixer Hades.

—Per les flames de l'infern! —va bramar, i la seva veu va fer tremolar la terra sota els peus—. Què està passant? Qui és el culpable de tot aquest enrenou? Qui osa venir a casa meva i destorbar la meva pau?

El seu cos creixia davant dels ulls de tothom, colossal, dominant l'espai.

—Amigues moires, què us passa? —va preguntar, amb un bri de sorpresa.

Elles, histèriques, m'assenyalaven. Les seves veus s'entrellaçaven amb el crit de l'inframon, i Hades va cridar:

—Qui ets tu i què hi fas aquí? No sento la teva estela mortuòria... Tens ànima viva encara? Caront! Porteu-me Caront! I en Cèrber! Els vull a tots dos... ara mateix!

Aquell va ser l'instant perfecte per a clavar-li la fletxa.

L'aire es va esquinçar, com si s'hagués trencat en mil bocins.

Els custodis —o el que en quedava— van aparèixer davant seu, impotents. Van tenir el privilegi de veure la cara d'Hades en adonar-se que sagnava.

No vull presumir, però tinc molt bona punteria.

Va anar directa al cor.

Si abans tot estava alterat, imagineu-vos què va passar quan el déu va caure a terra, mig mort.

Allò va ser un cataclisme.

Un cataclisme... que jo vaig aprofitar.

En aquell moment, diverses escenes es van succeir alhora.

1. Abans que ningú pogués ni tan sols parpellejar, vaig córrer cap a Hades, que agonitzava, i, sense cap mena de mirament, li vaig arrencar un bon manyac de cabells. Tot seguit, els vaig llençar dins del calderó amb el foc de l'infern. Va ser fàcil: penjava just sota el seu tron. La pluja d'espurnes que en va seguir, juntament amb l'aparició de la porta del Tàrtar —gran, rodona, feta de fusta podrida—, va fer que tot l'inframon s'aturés en sec.

2. Just abans d'arrencar-li els cabells, els custodis, en la seva forma gasosa, van arribar fins on jo era i van intentar envestir-me. No van tenir cap èxit: no sabien ni com fer-ho i van acabar estampats contra una roca. També això va ser molt satisfactori.

3. Mentrestant, les moires, precipitades i tremoloses, van intentar tallar el fil del meu destí. Però, és clar, la responsabilitat del seu càrrec les va frenar: el destí de cadascú està escrit des del dia que neix i no es pot canviar, peti qui peti.

4. La resta d'èssers i esperits, que en sentir l'escàndol van aparèixer de totes bandes, corrien sense rumb, confosos, preguntant-se què seria d'ells.

5. I llavors va arribar Cèrber.

I aquest sí que em va fer mal.

Es va llençar sobre meu com el que és: una bèstia sense escrúpols. Em va marcar el pit amb les seves garres i em va injectar el seu verí.

Però no us alarmeu.

Tot estava previst.

Tan bon punt vaig caure de genolls a terra, l'infern es va tornar a aturar.

Tothom es mirava.

I, per un segon, un tuf de victòria i orgull va corrompre l'ambient.

Sí.

En veure'm a terra, se sentien vencedors.

Però... ai.

Ja he dit que tot estava previst.

Ho vaig tenir molt pelut, perquè el verí d'aquell gos odiós m'adormia a la velocitat de la llum. Així i tot, vaig pensar en el pare, en el Romeu, en la venjança contra el món que ens havia fet tant de mal. En tot el que, amb tanta paciència i cura, havíem maquinat.

Fent el cor fort, em vaig arrossegar fins a la porta del Tàrtar.

I la vaig obrir.

—No!

Això va ser l'últim que va cridar Hades abans de morir.

El terra va tremolar.

L'aire va tremolar.

I allà on abans hi havia la porta de fusta podrida, es va obrir un forat immens, negre, sense fons.

D'allà en va sortir una fredor que em va glaçar el cor.

Segons després, es van sentir udols.

Crits.

Gemecs.

S'apropaven.

Tothom va fer un pas enrere.

Jo no.

Jo em vaig quedar allà, de genolls.

Perquè no volia moure'm.

Perquè no podia moure'm.

La feina estava feta.

Els Titans, encapçalats per un Cronos rabiós, van fer acte de presència.

I en veure Hades mort, a terra, es van envalentir.

Ningú respirava.

Ningú parlava.

Darrere seu, les ànimes atrapades al Tàrtar van escapar. Entre elles, la del meu estimat pare. La retrobada, tot i ser breu, va ser intensament emotiva.

Els Titans rondaven i volaven, cridant, donant ordres. Van llançar un atac sense escrúpols contra tot el que hi havia, tant al Prat de l'Asfòdel com a l'Elisi.

Atrapaven ànimes.

Les esbudellaven.

Els arrencaven el cap.

Les destrossaven tot i suplicar clemència.

Ho feien per enveja.

Per menyspreu.

Perquè aquells esperits havien tingut un descans que ells, al Tàrtar, mai no havien conegut.

Llavors vaig veure com un bri de verd apareixia per una de les parets.

S'hi arrossegava lentament.

—Papa... l'api bord... t'has de menjar l'api bord amb els ulls tancats... —vaig murmurar, agonitzant entre els seus braços—. En Romeu vindrà ara. No et preocupis. Aviat tornarem a estar junts. Tot està previst. Tot està planejat.

ACTE CINQUÈ

De tot allò que va passar després no en vaig ser testimoni, perquè vaig tancar els ulls, moribunda, mentre el món al meu voltant s'enfonsava en un caos absolut. Més tard, en Romeu m'ho va explicar tot.

Jeia, morint-me als braços del meu pare, quan el meu germà va saltar al buit. Una de les coses que els custodis havien amagat —suposo que van pensar que no necessitava saber-ho— era que la catifa tant podia reviure un mort com matar qualsevol mortal que la fes servir. Hades no es va estar d'aplicar entrebancs, un rere l'altre... i això l'havíem de solucionar-ho.

Com?

Amb l'essència dels custodis.

Guardada al més profund del seu cor.

Quan Hades els va concedir l'estatus, també els va atorgar el poder de resurrecció. Podien morir, sí, però sempre tornaven a la vida.

I l'única manera de prendre'ls l'essència era arrencant-los el cor.

Nosaltres? Ni força ni ganes. Per això vam invocar la Turba dels Difuminats.

Aquells cabrons no tenen escrúpols, ni vergonya, ni sentit comú... i això els feia perfectes.

Resumint: quan en Romeu va veure com el cel s'enfosquia a causa de l'eclipsi, va fer sonar la Gralla Fosca. De seguida, el fum es va apoderar del carrer i, amb ell, els éssers difuminats van fer acte de presència.

Es van menjar els custodis en qüestió de segons.

Vaig somriure per dins. El meu germà es va fixar en els ulls d'en Nino quan era engolit per un d'aquells éssers. No s'ho esperava. Segur que mai va sospitar que tot, des del primer dia que ens vam conèixer, havia estat planejat.

Sí. El pare, en Romeu i jo hem tingut paciència. Molta paciència.

Amb els custodis exactament on volíem i l'eclipsi fent la seva feina, en Romeu ja podia iniciar el ritual de la Catifa d'Hades.

Amb molta cura, la va estendre a terra, just sobre el lloc on tots els informes deien que el nostre pare havia mort.

I va pronunciar les paraules:

Ressuscita aquesta ànima.

Després va tancar els ulls.

Va arribar just quan jo moria.

L'infern era un caos.

Els Titans i la resta d'ànimes escapades del Tàrtar no deixaven mort amb vida. Sona estrany, sí, però era així.

I el meu germà només tenia uns segons.

Va saltar damunt dels custodis —bé, damunt del que quedava del seu esperit flotant— i, amb la mà encesa del foc diví, un Hostil molt útil, els va arrencar el cor.

Van caure a plom.

En Nino amb els ulls oberts.

L'Alany, encara amb l'últim crit a la boca.

Vaig sentir un pessigolleig dolorós a la boca de l'estómac quan m'ho explicava.

Remordiment?

Qui sap...

Cal dir que, mentre tot això passava, el pare ja havia començat a ascendir. Es veu que va ser molt més lent del que ens pensàvem, de manera que alguns dels dimonis que encara remenaven la cua van intentar aferrar-s'hi. Per sort, la boirina que es formava al seu voltant, a mesura que s'elevava, els feia explotar, un a un.

En fi.

Quedaven pocs segons abans que la meva ànima abandonés definitivament el meu cos, i si això passava, l'essència d'un custodi ja no podria fer l'efecte desitjat.

Així que en Romeu va relliscar sobre la sang que cobria el terra de l'infern per arribar fins a mi.

No estava conscient, però recordo haver sentit un dolor indescriptible quan em va travessar el cor amb la mà envoltada de flames.

I vagament també recordo la coentor quan aquest va tornar a bategar.

També he d'explicar que, al mateix temps que m'introduïa l'essència al cor, ell s'empassava la que li pertanyia.

D'aquesta manera vam reviure tots dos...

Tot i que ja no estàvem vius.

La resta no té cap misteri.

En Romeu va fer servir el gira-mons per intercanviar el món dels morts pel dels vius.

Això sí que m'hauria agradat veure-ho.

Però no es pot tenir tot.

Em consola saber que el pare em va explicar que, a mesura que el món es capgirava —els morts ascendien i els vius queien—, se sentien crits, xiscles, alarits i brams.

Amb això i una mica d'imaginació, en vaig tenir prou.

I ara, una setmana després, miro per la finestra.

El món se'n va a la merda.

I jo somric.

Perquè, després de pactar amb Cronos i la resta —un cop els vam demostrar, amb certesa i fermesa, que érem els amos i senyors de tots els Hostils—, ara som nosaltres qui tallem el bacallà.

Quan la Boira del Deliri va atacar gent molt propera a ell, deixant-los sense vista, sense oïda i sense parla, el rei dels Titans es va acollonir de valent i no va oferir cap resistència.

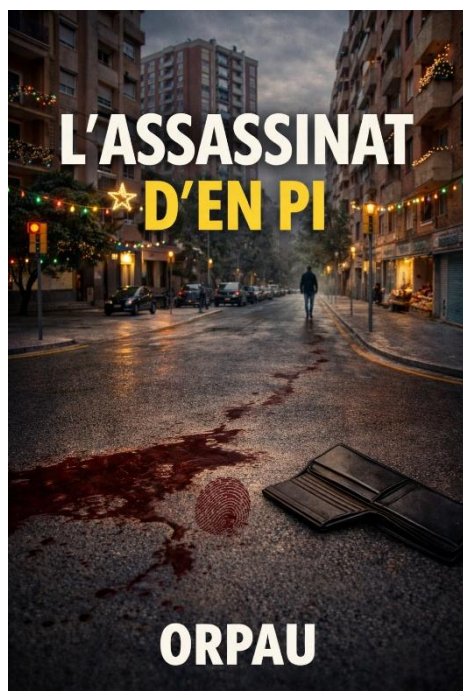
Va acceptar tot allò que li vam proposar.

Ja ho diuen:

La venjança és un plat que se serveix fred.

I jo en dono fe.

ALTRES PUBLICACIONS

MÉS CONTINGUT A:

WWW.LECTURAENCATALÀ.CAT